

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje Behandling af Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1929 til 31. Marts 1930.

Statsministeren (*Stauning*): Jeg haaber, Formanden vil tillade en ganske kort Bemærkning, der egentlig har Forbindelse med Normeringsloven, som vi behandlede for nogle Dage siden, og hvor jeg skylder en Oplysning eller Klaring paa et enkelt Punkt. Det vil erindres, at der under den Sags Behandling blev rettet Angreb paa tre Tjenestemænd, eller paa deres Forhold, og hvor man navnlig dvælede ved, at den ene af disse Stillinger havde en Vedtegning om, at den skulde nedlægges ved Ledighed. I den Forbindelse gjorde jeg den Bemærkning, at der var visse andre Stillinger, der var oprettet under lignende Betingelser. Jeg nævnte bl. a. Stillingen som Domæneforvalter i Sønderjylland. Jeg ved ikke af hvad Grund, men det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal skyndte sig efter Hukommelsen at dementere. Men det er alligevel, som jeg sagde, at denne Stilling under Forhandlingerne har faaet den samme Vedtegning. Det fremgaar af Forhandlingerne i Folketinget og Landstinget, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som den Gang var Minister og gennemførte Loven, hvorefter Folketingsmand Refshauge gjordes til Domæneforvalter i Sønderjylland, fremhævede, at denne midlertidige Udnævnelse kunde ikke blive en fast Ordning.

„Det maa ikke forstaas saaledes“, hedder det, „at der dermed tilsigtes en Ordning, som skal vare meget langt ud i Fremtiden.“

Det findes i Folketingstidende for 1920—21 Sp. 4433—34. Og i Landstinget er det sagt om muligt endnu bestemtere — det findes i Landstingstidende for 1921 Sp. 1344—:

„Naar Statens Besiddelse af disse Gaarde efterhaanden falder bort, vil Embedet jo ogsaa falde bort.“

Da dette Embede er oprettet ved særlig Lov, staaer det naturligvis ikke direkte i Loven, men det er klart, at ganske den samme Betingelse, som man ved Normeringsloven har hæftet til det forleden omstridte Embede, er vedføjet Domæneforvalterembedet gennem de Forhandlinger, der blev ført, og gennem den Tale, som den daværende Minister fandt det rimeligt at ledsage Forslaget med.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger om — „den politiske Situation“ plejer man vist at sige, om de Forhold, der foreligger nu, da vi formentlig nærmer os

Afslutningen af Rigsdagssamlingen. Der blev i den Henseende i Gaar leveret to Ordføretaler fra Oppositionens Side — ikke den samlede Opposition, men den delte Opposition. Jeg skal naturligvis ikke give disse Taler Karakter, men jeg tør vel nok sige — uden at nævne Navne —, at den ene Tale var indholdsløs, kun fyldt med stærke Ord, og tydede paa, at Taleren kæmpede for Livet, medens den anden var saglig og viste en Mand, der vilde søge at skaffe sit Parti Indflydelse i Forhold til dets Styrke, en Mand, der havde baade et Maal og faste Linier for sine Bestræbelser.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal valgte i Gaar at tale om Ægteskabet mellem de to Regeringspartier, talte gentagende om den Ægteskabskontrakt, der var sluttet, talte, som om det var noget uhæderligt eller noget frastødende, at to Ægtefæller indgaar en Ægteskabskontrakt. Det sker virkelig mange Gange i det praktiske Liv, og jeg ved ikke af, at der er noget uhæderligt eller upassende deri. Det er da langt mere passende at vedgaa, at man har et ægteskabeligt Forhold, og eventuelt ordne visse Ting imellem sig paa en anstændig Maade, end at leve i en saadan løsagtig Forbindelse som den, der bestod i 1926—29 under stadig Protest fra den Part i Forholdet, der var den underkuede.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Tale var ganske fri for Saglighed. Han brugte et Sted om os den Vending, at vi havde vist sproglig Opfindsomhed. Ja, det synes unægtelig, for saa vidt dette er rigtigt, at det ærede Medlem saa søgte at konkurrere bravt med os i sproglig Opfindsomhed. Vi fik gentaget alle de besynderlige Ord baade fra Tistrup- og Odensetalerne, og hvad det ærede Medlem i øvrigt kunde hitte paa i Gaar. Den nuværende Regering maa efter det ærede Medlems Mening „rødme af Skam“, ved den Politik, vi driver, „rejser vi en Skamstøtte over os selv“, hvad vi præsterer, er „Humbug fra Ende til anden“, vi „besidder ophøjede Kvalifikationer i moralsk Henseende“ — *ophøjede* naturligvis i Gaaseøjne — vor Politik er „hul og uærlig“, og vi skal nu til at „æde den groveste Kost i os igen“. Ja, dette er et lille Udvalg af det ærede Medlems besynderlige Taleform. Og om Rigsdagen — den gik jo nemlig heller ikke Ram forbi — hedder det, at den er „en Kværn, der maler Love“. Jeg komplimenterer de ærede Medlemmer i Venstre, som har en Fører, der siger Tingene, som han mener det. De ærede Medlemmer i Venstre er smaa Hjul i denne Kværn, der maler Love, ganske uden Hen-